VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 22 - 31 MEI 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo, dat gaat fijntjes
Met zo'n grote spons.
Het gaat bij konijntjes
Net zoals bij ons.

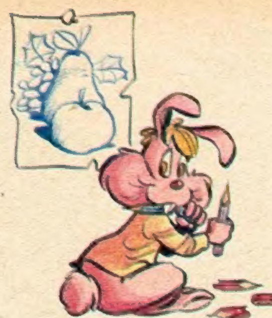
Bobo heeft vier stukken zeep in de tekening verstopt.
Wie ze vindt mag zijn oren wassen!

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

Tsjoek-Tsjoek

Krabbel

Baby Boemsi

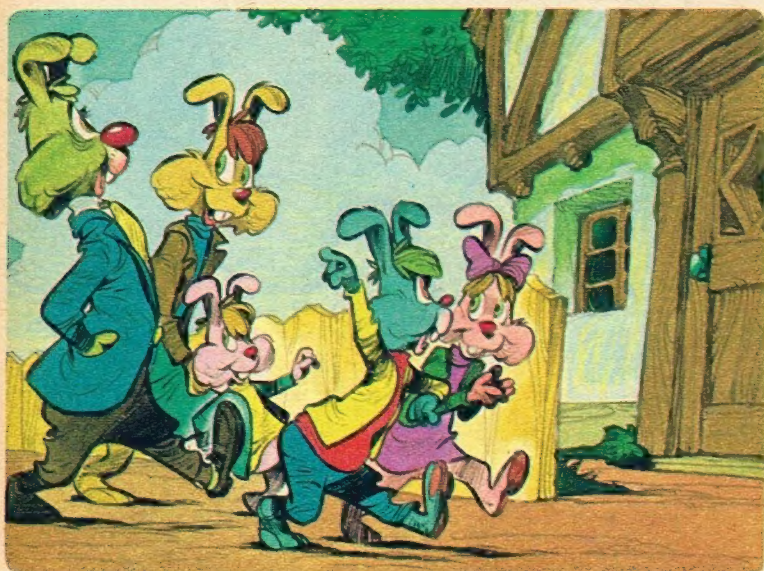

Papa

Bobo Konijn en zijn

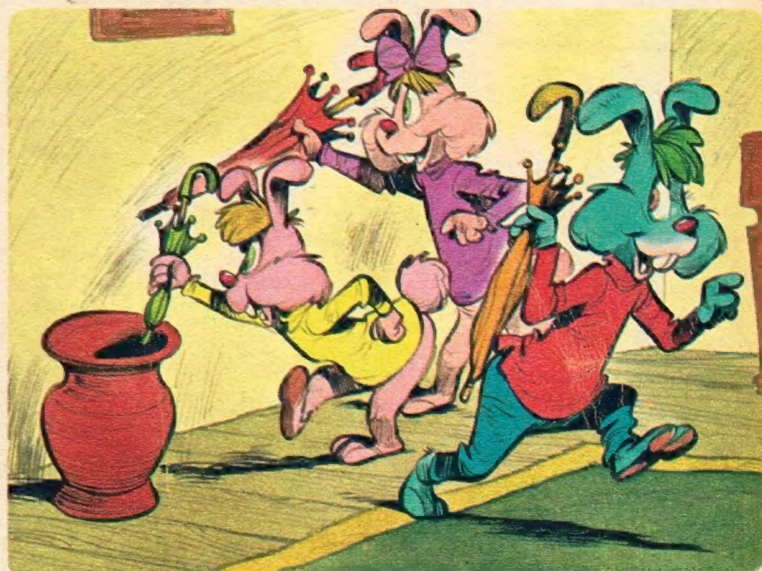

1. „Hooggeëerd publiek!" roept de directeur van Circus WORTELGROEN. „Hier ziet u de beroemde clowns Snufneus en Knabbelgraag en de wereldberoemde koorddanser Kannievalnie!" Bobo, Krabbel en Baby Boemsi zitten helemaal vooraan en ze genieten geweldig van de prachtige circusvoorstelling.

2. Krabbel en Boemsi lachen zich krom om de malle clowns, die elkaar nalopen en dan met water gooien. Bobo kijkt zijn ogen uit op Kannievalnie, de danser op het slappe koord. Ik wou dat ik dat ook kon, denkt Bobo. Zou het erg moeilijk zijn? Zo te zien gaat het gemakkelijk genoeg.

3. „Ik wil het ook eens proberen," fluistert Bobo tegen zijn zusje Krabbel als ze naar huis gaan. „Je valt zó op je neus," zegt bange Krabbel verschrikt. Maar Bobo heeft gezien, dat de koorddanser zich met zijn paraplu overeind wist te houden. Zo'n paraplu heb je nodig, denkt Bobo.

4. Hij praat net zolang, tot Krabbel en Baby hun paraplu gaan pakken. Bobo loopt zelf voorop. Waar gaan ze naar toe? Naar de tuin natuurlijk. Daar zijn mama's waslijnen. Bobo, Krabbel en Boemsi gaan samen circus spelen. Wie weet, komen we later écht bij het circus, denken de konijntjes.

Oma

Mama

Lees-Voor

Tante Deur-dicht

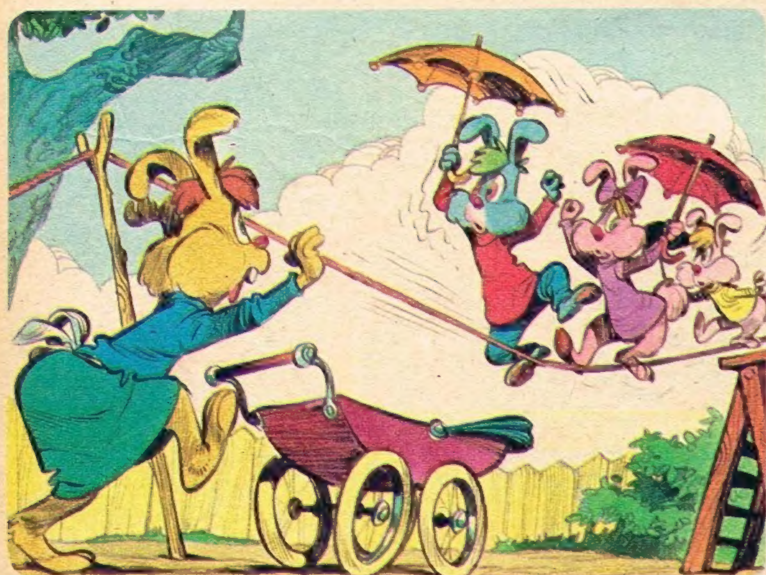
vrolijke familie

Oom Slokop

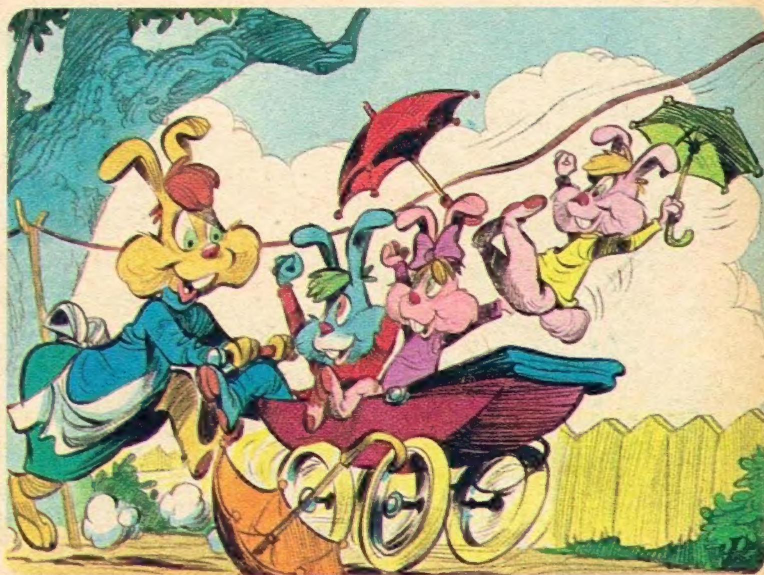

5. Bobo heeft mama's keukentrapje uitgezet en stapt het eerst op de waslijn. Warempel, het gaat goed. Nu durft Krabbel ook wel. En natuurlijk klautert Boemsi dan ook naar het slappe koord. „Ik ben even knap als de beroemde Kannievalnie!" roept Bobo trots. „Lang leve het circus!"

6. Maar die arme Krabbel vindt het helemaal niet zo gemakkelijk, om op zo'n dun lijntje te lopen. Ze wiebelt verschrikkelijk en ze roept: „Hu, help, ik val!" Dan zal Boemsi er zeker helemaal niets van terechtbrengen. Het is een heel gevaarlijk spel, wat die konijntjes spelen. Dat mag je niet!

7. Daar komt mama Konijn de tuin in. „Wat doen jullie?" roept ze verschrikt. „Wij spelen Circus Wortelgroen!" zegt Bobo trots. „Moeten jullie je armen en je benen breken!" moppert Mama. „Hola, daar gáán jullie al!" Ze duwt vlug de kinderwagen onder de waslijn met Bobo, Krabbel en Boemsi.

8. Precies op tijd, want met een plof komen ze alle drie in de wagen terecht. Ze hebben zich geen pijn gedaan. Dat is goed afgelopen. „Mogen we geen Circus Wortelgroen meer spelen?" vraagt Bobo. „Speel maar voor clown, dat kan geen kwaad," zegt mama. „Maar van mijn waslijn blijven jullie af!"

Bobo is heerlijk aan het scheppen in het zand. Konijntjes spelen ook graag in de zandbak. En jullie?

Zandbakversje

Bakkertje, lief bakkertje,
bak me gauw een taart
Voor mijn kleine broertje,
die vandaag verjaart.

Bakkertje, lief bakkertje,
bak me ook een koek
Voor mijn tante Joosje,
die komt op bezoek.

Bakkertje, lief bakkertje,
bak er twee met room,
Eentje voor mijn neefje,
eentje voor mijn oom.

Bakkertje, lief bakkertje,
bak een fijne soes,
Bak er een met krentjes,
die is voor de poes.

Bakkertje, lief bakkertje,
bak er nog wat meer.
Doe ze in een vormpje
en leg ze voor me neer.

Bakkertje, lief bakkertje,
heb je nog wat deeg?
Bak maar duizend taartjes,
dan is de zandbak leeg!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

O, wat een grote auto's rijden er door de straat. Over zulke auto's gaan wij nu lezen en schrijven.

stap maar in

toet-toet

Dit is Teun Toeter.
Hij heeft een grote auto.
Die auto is van de fabriek.
Teun pakt een kist.
Hij zet de kist in de auto.
Hij brengt de kist naar een winkel.
Dan gaat hij terug naar de fabriek.
Toet-toet, opzij!
Teun Toeter moet voorbij
in zijn grote vrachtauto.

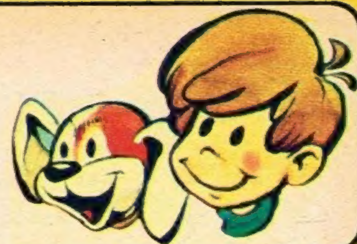
de straat

de fabriek

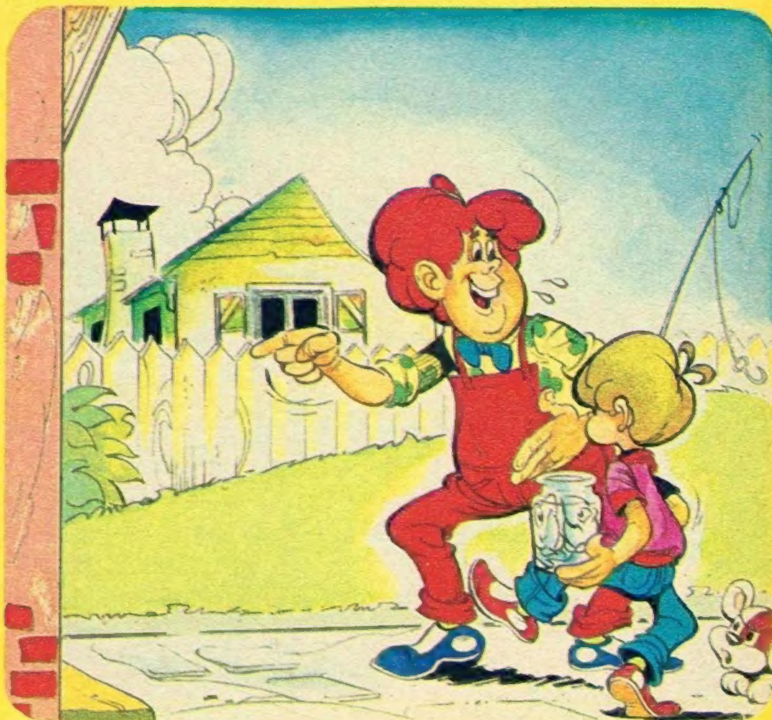

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

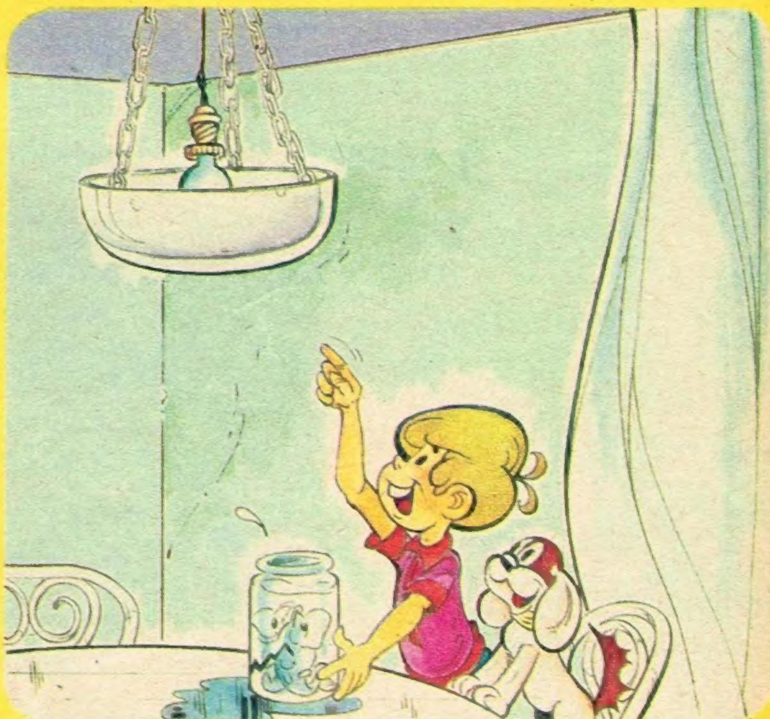
1. Daar is Heintje met een jampotje, waarin twee vlugge, kleine visjes zwemmen. Heintje heeft die visjes zelf gevangen en hij is er zo trots op, dat hij ze dadelijk aan oom Stuntel komt laten zien. „Kijk eens, oom, wat ik gevangen heb!" roept hij vrolijk. „Zijn het geen prachtige visjes?"

2. „Poe," doet oom onverschillig. „Wat een snertvisjes! Ik heb vroeger heel grote vissen gevangen. Kom maar mee naar binnen. Ik heb er nog foto's van. Dan kun je zien wat een geweldige visser ik geweest ben!" Heintje gaat braaf met oom het huis in. Hij vindt zijn visjes tóch mooi!

3. Maar oom schept liever op over zijn eigen vissen. „Zó groot waren ze," roept hij en hij zwaait zijn armen breeduit. „Wacht, ik ga de foto's boven halen." Van opwinding heeft hij Heintje een duw gegeven, zodat zijn jampotje tegen de tafelrand stoot. Krak! doet het glas. Krak-krak!

4. „Arme visjes, nu loopt al het water uit jullie potje!" zegt Heintje, als oom de kamer uit is. „Waar kan ik jullie zo gauw een plaatsje geven?" Aha, hij kijkt naar de lamp. De kap is een grote, glazen schaal, die omgekeerd boven de tafel hangt. Daar kunnen de visjes best in zwemmen!

5. In een ogenblik is Heintje op de tafel geklommen. Flap, de hond kijkt verwonderd toe. Daar gaan de visjes in de glazen lampekap. Oom mag het dan snertvisjes vinden, Heintje is en blijft er trots op. „Trek je maar niets aan van mijn oom!" roept hij tegen de visjes. „Jullie zijn lieverdjes!"

6. Daar is oom terug met de foto's. Heintje was nét op tijd van de tafel gesprongen. „Kom maar eens kijken naar mijn monstervissen!" roept oom Stuntel. „Dat is wat anders dan die kaboutervissen van jou!" Meteen knipt hij het licht aan. Maar de lamp schijnt op de visjes in de glazen lampekap!

7. Door het lamplicht komt de schaduw van de visjes heel groot op de muur. Oom weet niet wat hij ziet. Ze bewegen ook nog. Waar komen die ontzettend grote vissen vandaan? „Help!" schrikt oom. „Het spookt hier!" Hij rent de kamer uit, het huis uit! „Spookvissen, spookvissen!" roept hij.

8. Wat een pech dat oom nu tegen de kar van de visboer opbotst! De vissen springen langs zijn oren en de visboer is vreselijk boos. Heintje moet lachen en Flap ook. Oom had ook niet zo op moeten scheppen. Waar denk je dat oom vannacht van droomt? Van hele grote monstervissen! Vast wel!

We wonen allemaal

1. De familie Zonnemans is met de gele caravan naar de rand van het bos gereden. Daar kan de postbode hen niet vinden. Maar dat geeft niet. Ze gaan zelf voor post spelen. Wat heb je daarvoor nodig? Echte brieven natuurlijk!

2. Loekie en Anja schrijven de brieven. Oma helpt hen een beetje. Oom Wim speelt op de piano de postpolka! Hij speelt zeker vals, want Loekie houdt de handen voor haar oren. Maar wat heb je nog méér nodig voor de post?

Er zijn zes potloden in de tekening ver

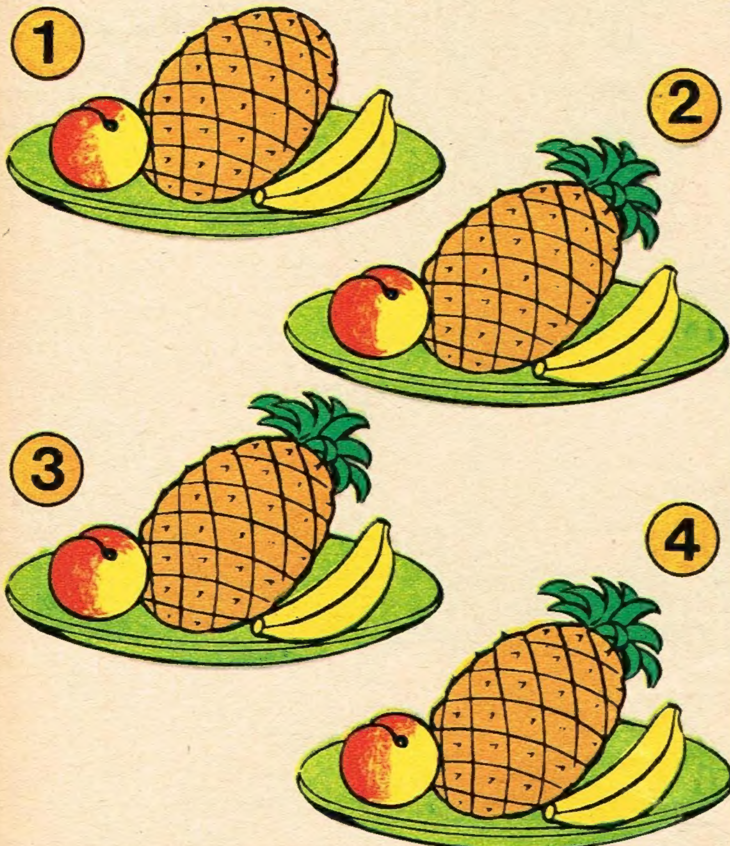
in een gele caravan

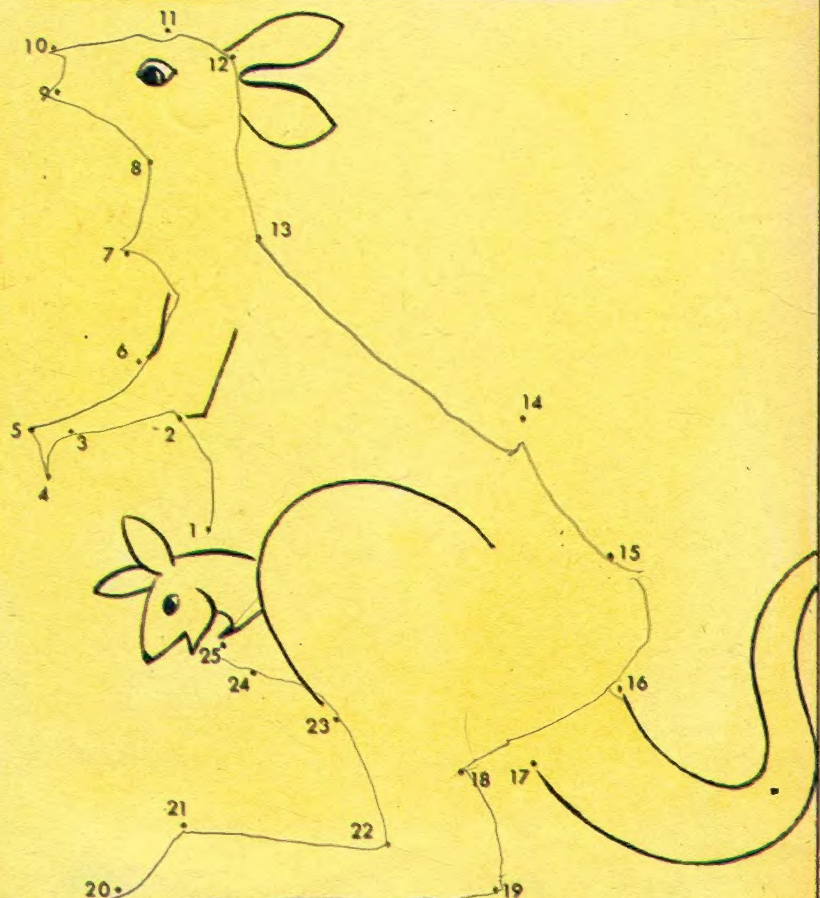
3. O ja: postzegels! Bas tekent ze en Wiesje knipt ze uit. De tweeling mag voor postbode spelen. Ze brengen een brief bij papa en mama en ook een bij baby. Marjo wil Tippie, de hond voor postbode laten spelen. Zou hij zo iets kunnen doen?

4. „Breng jij deze brief voor me weg?" vraagt Peter aan de duif in de boom. „Dan ben je een echte postduif." Opa en Lucie doen de post liever in hun zelfgemaakte brievenbus. En wie spelen er niet mee? Lucies pop en Peters katjes!

topt. Kijk maar goed, dan zie je ze wel!

WIE KAN DIT?

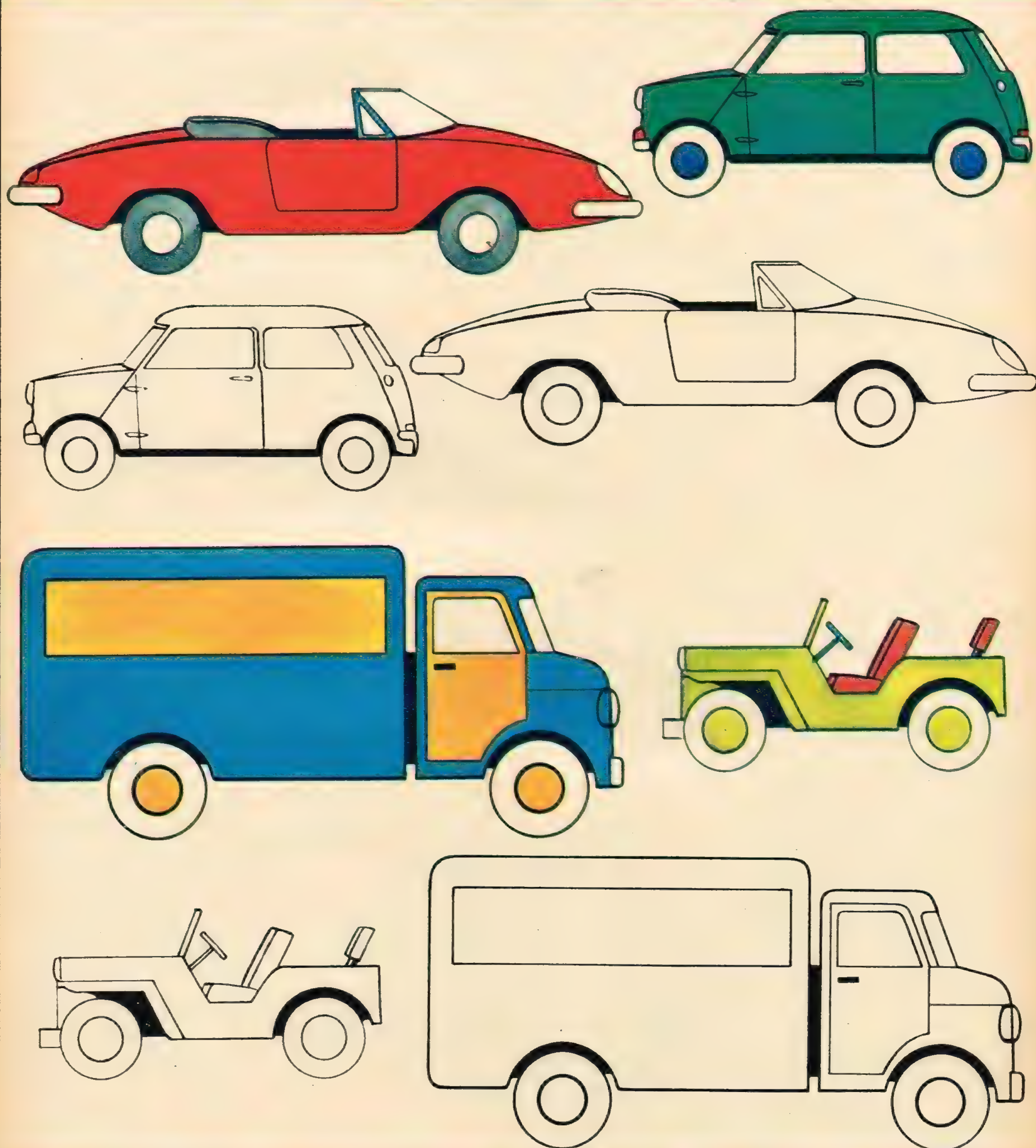
Vier schaaltjes met vruchten. Zijn ze alle vier hetzelfde? Nee, één is anders. Kijk maar.

We gaan een lijn trekken over de cijfertjes. Dan krijg je een kangoeroe, die haar kleintje draagt.

Deze jongens spelen golf. Met hun stok moeten ze het balletje in een rond gat slaan. Kijk nu goed naar de lijntjes. Dan zie je wie de bal precies in het gaatje mikt.

EN WIE KAN DAT?

Tuut-tuut-rongrong! Een plaat vol auto's. Wie graag uit rijden gaat, moet de vier witte auto's maar eens heel mooi kleuren. Niet krassen en niet over de lijntjes!

LAPPENLOTJE

Lappenlotje was een pop die al heel wat van de wereld had gezien. Ze had al wel tien keer in de trein gezeten en heel dikwijls was ze er met de auto op uit geweest. Ze was naar zee gegaan, naar de speeltuin, het bos en het zwembad. Tja, hoe kwam dat nu, dat Lappenlotje dat allemaal mee kon maken? Lopen kon ze niet, want ze was gemaakt van lappen. Ze kon zelfs niet staan. Als je haar rechtop zette, viel ze meteen voorover. Haar lappenvoetjes waren niet stevig genoeg om haar overeind te houden.
Ik zal het je maar vertellen:
Lappenlotje had een poppemoedertje dat haar overal mee naar toe nam. Ze heette Ellie en van geen enkel stukje speelgoed hield ze zoveel als van Lappenlotje. Eigenlijk was het een verwende pop. Altijd maar werd ze geknuffeld en vertroeteld. Ellie fluisterde in haar lappenoor allerlei verhaaltjes en lieve woordjes. Och, ze had zo'n heerlijk leventje. En toen opeens... gebeurde er iets akeligs.
Het begon die keer dat Ellie haar zwemdiploma haalde. Ellie had helemaal opgewonden in Lappenlotjes oor geroepen: „Nu kan ik echt goed zwemmen en nu mag ik met mijn broertje Mark een keer gaan roeien."
Da's fijn, had Lappenlotje gedacht. Als je mij maar niet thuislaat. Nee, dat deed Ellie niet. Ze gingen trouwens allemaal mee: papa, mama, Mark, Ellie en de picknickmand.
Aan de rand van de bosvijver werd Lappenlotje tegen een boom gezet, zodat ze niet om kon vallen. Papa en mama zochten een plaatsje uit op het mos en Ellie klauterde met haar broertje in de roeiboot. Lappenlotje hoorde haar lachen en grapjes maken met Mark. In het begin voelde de lappenpop zich echt gelukkig. Ze keek naar de mieren, die door het zand kropen. Naar een spin, een kevertje en een lieveheers beestje. Ze luisterde naar de liedjes van de vogels. Maar na een tijdje dacht ze: waarom komt Ellie nu niet eventjes naar mij? Nee hoor, dat gebeurde niet. Die hele middag zat die arme pop stijf tegen de boom gedrukt. Geen knuffeltje, geen kusje, geen aardig woordje kon eraf. Nog nooit had Lappenlotje zo'n saaie dag gehad. Ellie keek gewoon niet naar haar om.
Toen werd Lappenlotje boos. Maar het werd nog erger. Want plotseling kwamen er donkere wolken aan de blauwe hemel. De zon verdween en al gauw begon het te regenen.
Hals over kop moesten Ellie en haar broertje naar de kant roeien. Moeder had het picknickmandje al ingepakt en de deken, die ze over het mos uit uitgespreid, opgevouwen.
Haastig gingen ze naar huis terug. Ellie, Mark en mama. En ze keken geen van drieen naar Lappenlotje.
Alleen papa keek nog even rond, of ze soms iets vergeten hadden. Hij zag de lappenpop, raapte haar op en propte haar in de binnenzak van zijn regenjas.
Daar zat Lappenlotje. Ze was nu niet alleen boos, maar ze was ook verdrietig. Ellie houdt niet meer van mij, dacht ze. Ze is mijn lieve poppemoedertje niet meer. Ze denkt alleen nog maar aan de roeiboot en het zwemdiploma.
Papa vergat Lappenlotje trouwens ook. Hij hing zijn regenjas thuis aan de kapstok en liet de pop in zijn binnenzak zitten. Je zou geschrokken zijn, als je gezien had, hoe verdrietig ze er uit zag.
Maar toen het bedtijd werd en Ellie naar boven ging, klonk er opeens een angstig stemmetje: „Papa, mama, we moeten terug naar de bosvijver. Ik ben Lappenlotje vergeten. Och, wat dom van mij! Wat zal ze bang zijn, zo alleen in het bos. En ze is vast helemaal natgeregend."
Aha, meteen dacht papa weer aan de lappenpop. Hij haalde haar uit zijn regenjas en gaf haar aan Ellie. Lappenlotje werd geknuffeld, gekust en vertroeteld, alsof ze een jaar lang was weggeweest.
Natuurlijk was Lappenlotje toen niet boos meer.
In bed vertelde Ellie haar alles over het zwemmen en het roeien.
Ja, dacht Lappenlotje, ik heb toch wel een erg lief en knap poppemoedertje. Ik hoop dat ze me nog dikwijls mee uit neemt. Ik heb een poppemoedertje om trots op te zijn!

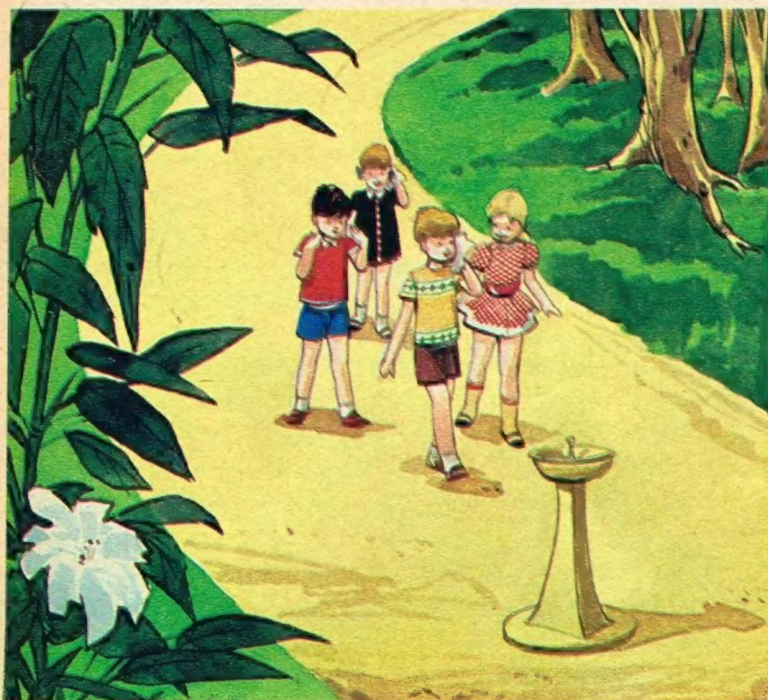
Mevrouwtje

1. Hier zie je Pukkie en Wanda uit Sprookjesland, die nu bij de mensen wonen. Precies als alle gewone mensenkinderen doen ze spelletjes en maken ze plezier. Hun moeder, de sprookjeskoningin, zit op een bank in het park. Ze noemt zich nu mevrouwtje Sprokeboom. Net een gewone mevrouw!

2. Daar komt nog een moeder met twee kinderen naar het park. En omdat je met z'n vieren leuker kunt spelen dan met z'n tweeën, vragen Wanda en Pukkie of de kinderen mee willen doen. „Best!" roepen ze. „Wij heten Nico en Noortje!" De twee moeders op de bank zitten samen wat te babbelen.

3. Maar van spelen krijg je dorst en Nico roept opeens: „Zullen we wat gaan drinken bij het fonteintje?" Met hun vieren gaan ze naar het fonteintje in het park. „Ik wou dat er limonade uitkwam," zegt Noortje. „Stel je voor, zeg, een limonadefontein in het park! Dat zou mooi worden!"

4. Maar Wanda en Pukkie kunnen toveren. Met één toverspreuk kunnen ze water in limonade veranderen. Waarom zouden we dat meisje geen plezier doen? denkt Wanda en ze fluistert vlug haar toverwoordjes. „Het water is helemaal oranje!" roepen Nico en Noortje verbaasd. „En er zijn ook bekertjes!"

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo.

Sprokeboom

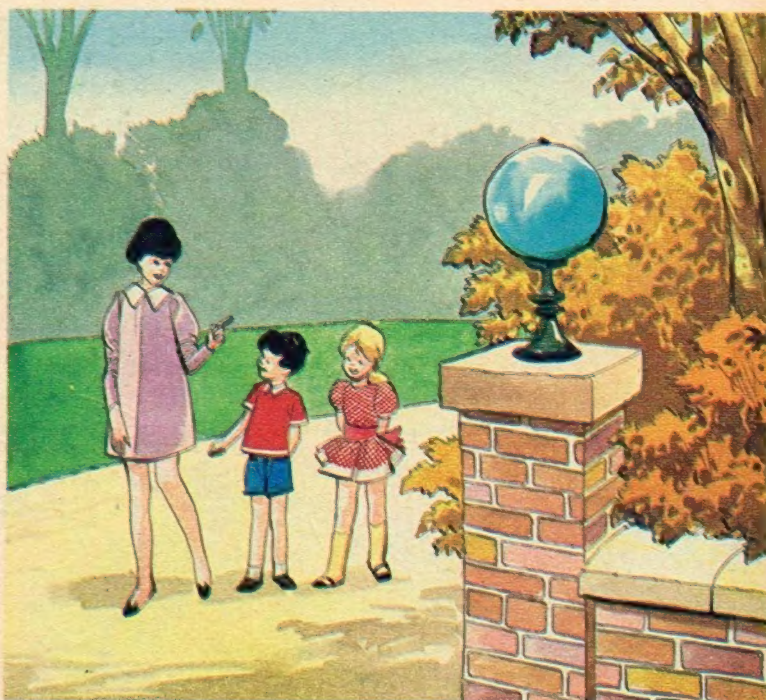
5. Wanda en Pukkie verklappen niets van hun geheim. Om de beurt drinken ze een beker vol heerlijke sinaasappellimonade. Nico en Noortje snappen er niets van. Gisteren kwam er nog gewoon water uit de fontein. Dan zegt Pukkie opeens: „Ik wou dat er priklimonade uit de fontein kwam. En jullie?"

6. Ook de andere kinderen lusten limonade met prik liever dan gewone. Nou fluistert Pukkie een toverspreuk. Als Nico en Noortje nog een bekertje vullen, bemerken ze dat het priklimonade geworden is. Ze drinken tot ze tranen in hun ogen krijgen, zo lekker smaakt het. Wat een feest!

7. Natuurlijk gaan Nico en Noortje het verhaal van de wonderlijke fontein meteen aan hun moeder vertellen. „Dat lijkt wel toverwerk," zegt hun moeder. „Vindt u ook niet mevrouw? Eerst gewone limonade en opeens prik erin!" Tjaja, knikt mevrouwtje Sprokeboom. Maar ze snapt het al!

8. „Jongens, jullie hebben natuurlijk weer getoverd," moppert ze, als ze naar huis gaan. „We zouden de mensen toch niet laten merken, dat we uit Sprookjesland komen. Wees toch voorzichtig!" Pukkie en Wanda lachen. Zij hebben de limonade met prik ook heerlijk gevonden. En toveren is zo fijn!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

Lang geleden gebruikten de mensen andere dingen dan tegenwoordig. Soldaten droegen geen pak, maar een harnas van ijzer. Auto's, treinen, vliegmachines, kanonnen, alles zag er vroeger anders uit. Bekijk het maar eens goed, net als de kinderen van deze plaat.

1. Hoeveel auto's zie je?

2. Hoeveel lampen hangen er?

3. Hoeveel grote mensen staan er op de plaat?

4. Hoeveel locomotieven zie je?

5. Tel de kogels bij het kanon.

6. Tel tot slot alle kinderen.

Antwoorden: 1.- 1; 2.- 7; 3.- 4; 4.- 1; 5.- 5; 6.- 7.